

Kunstenares Maya Wildevuur

‘Mijn kleindochters vinden me een gekke oma’

Het leef- en werkdomein van de kunstenares Maya Wildevuur is net zo kleurrijk als zijzelf. De ‘Ennemaborgh’ in het Groningse Midwolda ademt de sfeer van de excentrieke borgvrouwe.

Als kunstenares geniet Maya Wildevuur (65) landelijke bekendheid. Ze verschijnt in bekende televisieprogramma's en kent vele beroemdheden persoonlijk. Er hangt werk van haar bij de Oranjes en bij de Arafats en zelf ziet ze er uit of ze zo uit een sprookje is gestapt. Maar het is niet alles goud wat er blinkt. *“Van jongs af aan wist ik wat ik wilde: tekenen en kleuren. Ik wilde beslist naar de AKI, de Academie voor Kunst en Industrie in Enschede. Mijn ouders vonden zo'n kunstopleiding maar een soort Sodom en Gomorra, maar uiteindelijk mocht ik er toch heen. Op mijn negentiende leerde ik een zeeman kennen en naïef als ik was, dacht ik dat het huwelijk mij vrijheid zou brengen. Ik ging stiekem in ondertrouw, zette mijn ouders voor het blok. Trouwen met een machinist op de grote vaart leek mij een goede zet: hij zou veel van huis zijn! Ik wilde ook dolgraag kinderen. Zij zouden mij dat gezellige gezinsleven geven waar ik van droomde. Maar ik werd zacht gezegd niet gelukkig in dat huwelijk. De details houd ik voor me, het gaat tenslotte over de vader van mijn kinderen. Laat ik het zo zeggen: ik ben hem voor twee dingen dankbaar: mijn zonen, Guido en Philip, en de naam Maya, want eigenlijk heet ik Martje Lammigje.”*

Inktzwart

Tijdens haar huwelijk bouwt Maya een bedrijfje in droogbloemarrangementen op, met zelfs de Bijenkorf als klant. Eenmaal gescheiden loopt de belangstelling voor droogbloemstukken ineens sterk terug en Maya ziet zichzelf als alleenstaande moeder afglijden naar de bijstand.

“Jammer, want met schilderkunst was in die tijd geen droog brood te verdienen. Het was echt armoe. De dagelijkse opvoedstrijd met mijn puberzonen was zwaar, te zwaar. Ik raakte er van overtuigd dat als ze bij mij bleven er niets van ze terecht zou komen. Alles was beter dan wat ik ze op dat moment kon geven. Ik liet mijn jongens op een internaat plaatsen. Echt de ingrijpendste beslissing in mijn leven.”

De tijd daarna is een inktzwarte. Maya is haar gevoel van eigenwaarde volledig kwijt en beeldt zich in dood beter af te zijn dan levend. De scheppingsdrang die ze als kind al voelde en het gelukkig makende effect van felle kleuren, trekken haar uiteindelijk weer omhoog. *“Ik ben op een ochtend begonnen mijn leven weer aan*

Het is 1992 als Maya en Jan worden benaderd door Stichting 'Het Groninger Landschap'. Op dat moment runnen ze samen een galerie en kunstuitleen in een groot landhuis van Natuurmonumenten in het Drentse Hooghalen. De Groningse stichting heeft een leegstaande borg beschikbaar, die ook heel geschikt zou zijn voor een vergelijkbare onderneming. "We reden naar Midwolda en onderweg zag ik al een vrachtwagen met de naam Benus er op, de tweede naam van mijn vader: dat vond ik een teken uit de hemel. We waren direct verliefd op de eeuwenoude 'Ennemaborgh'! De saaie muren kregen mooie kleuren, roze en hemelsblauw, als achtergrond voor mijn schilderijen. De ruimte met de mooiste lichtinval werd atelier. In de kelders ook expositieruimte en opslag van schilderijen die beschikbaar zijn voor kunstuitleen. Voor een klein bedrag per maand kan iedereen een echte Maya aan de muur hebben. Daar ben ik in het begin wel om uitgelachen door collega's, maar ik vind dat kunst toegankelijk moet zijn voor iedereen. Bovendien maken vele kleine bedragen één grote: een vast stukje inkomsten. Omdat we ook al die goedge draaiende kunstgalerie hadden in Hooghalen, hebben we mijn jongste zoon Philip in de zaak gehaald, zodat wij onze handen vrij hadden om iets moois van de 'Ennemaborgh' te maken. Helaas, we kregen een zakelijk conflict, zodat we met twee afzonderlijke ondernemingen verder moesten. Heel treurig. Je haalt je zoon uit liefde in de zaak. Het is natuurlijk niet de bedoeling dat er dan dit soort dingen gebeuren."

elkaar te plakken. Letterlijk. Ik begon kleurige stukjes zijde samen te voegen tot kunstwerken." Met haar eigen leven nog wankel op de rails, kan ze zich weer richten op het contact met haar jongens. Met wisselend succes. "Ik heb ze allebei meerdere malen verloren in mijn leven."

'De opvoedstrijd met mijn puberzoon was loodzwaar'

De ontmoeting met Jan de Gans, nu tachtig, destijds vertegenwoordiger in medische apparatuur én kunstliefhebber, is het begin van een gelukkiger periode.

"Ik was toegelaten tot de BKR, begon mijn naam te vestigen en werkte heel, heel hard. Ik moest een expositie inrichten in Blokzijl. Jan had in Australië moeten zitten, maar door ziekte ging die reis niet door. Hij had tijd en via gezamenlijke vrienden bood hij aan me te helpen. Het klikte niet direct, maar toen de vonk later oversloeg, hebben we elkaar niet meer losgelaten."

Citroengeel

Maya's huidige levensfase heeft haar het omaschap gegeven en het maakt haar gelukkig te zien dat haar kleinkinderen een heel andere jeugd hebben dan haar eigen zonen destijds. "Sanne en Lianne zijn de dochters van mijn oudste zoon Guido. De meisjes zijn veertien en twaalf en groeien op in een heel andere tijd, eigenlijk in weelde, heel beschermd in een compleet gezin. Ze wonen in Dordrecht, verder weg dan me lief is. Ik zou best meer betrokken willen zijn bij hun leven. Maar dat stuit op praktische bezwaren als afstand en op de drukke levens van mij, mijn zoon en schoondochter en ook die van de meisjes zelf. Sanne mailt wel eens, geweldig vind ik dat! Ze doet het goed op school en zit op paardrijden. Ik zou graag eens naar zo'n wedstrijd gaan, maar die zijn vaak in de weekeinden als de borg hier open is voor

bezoekers. Daar moeten we toch eens iets op bedenken! Over Lianne heb ik veel zorgen gehad, vooral net na haar geboorte. Ze is astmapatiënt, heel vervelend. Als ze dichterbij woonde konden we aan de slag in mijn atelier. Lianne knutselt graag, misschien heeft ze dat wel van mij! De meisjes weten goed wat ik doe. Ze zijn ook regelmatig bij openingen van exposities geweest. Toch denk ik dat de meiden me een gekke oma vinden. Ik zie ze niet lang genoeg om daar eens op door te vragen, maar dat komt misschien nog eens. De kinderen zijn nog in de leeftijd dat ze zelf liever niet opvallen. En met mij doen ze dat natuurlijk wel. Dat verandert hopelijk als ze hun eigen persoonlijkheid verder ontwikkelen. Ik hoop dat ze dan trots op me worden!”

Maya noemt haar man Jan de liefde van haar leven, maar het leven met haar grote liefde verandert nu op ingrijpende wijze.

“Jan is Alzheimerpatiënt. Ik raak hem langzaam kwijt. Het wordt voor mij vooral lichamelijk steeds zwaarder. Het is een hele klus bijvoorbeeld om hem ’s morgens aangekleed te krijgen. Mensen zeggen wel eens: misschien moet hij wel naar een zorginstelling. Geen denken aan! Hij heeft hier zijn eigen kamer, met zijn eigen muziek, zijn boeken. En mij! Ik kan nog zo om hem lachen! Samen hebben we veel gereisd. Naar afgelegen oorden, ver van het massatoerisme, met niet veel meer bagage dan wat kleren, een koffertje met verf en penselen en een schildersezal. De weerslag van die reizen is terug te vinden in mijn werk: de geisha’s, Indianen, de mooie mannen en vrouwen van Gambia en Kenia. Dat reizen zal door de ziekte van Jan voortaan anders moeten. Maar er is nog genoeg wat wel kan. Waar ik verdriet van heb, is dat mensen die heel dicht bij hem staan, nu minder vaak komen, omdat hij het de volgende dag toch vergeten is. Maar op het moment zelf geniet hij zo van de aandacht en het gezelschap. Daar gaat het toch om? Onlangs bij zijn tachtigste verjaardag was iedereen er. Hij heeft genoten!”

Bij die feestelijke gelegenheid waren ook alle kleinkinderen tegelijk op de borg,

‘Gelukkig hebben mijn kleinkinderen een andere jeugd dan mijn eigen zoons’

een unicum! Ook Jan heeft twee kleinkinderen uit een eerder huwelijk: Marijn (12) en Emma (10). Ze wonen in de Amsterdamse Jordaan, ook niet naast de deur. “Dat zijn echte stadskinderen natuurlijk, al houdt Emma net als mijn oudste kleindochter Sanne van paarden. Marijn is een stoere wielrenner en houdt van computerspelletjes. Alle kleinkinderen komen samen met hun ouders op bezoek. Ik hoop dat als de kleinkinderen wat groter zijn, ze zelf met de trein deze kant op komen om eens wat langer te logeren. Tot die tijd zal ik het moeten doen met de korte bezoekjes. Ik heb een goede band met mijn zusje Hermance die op Texel woont. Daar ga ik vaak naar toe om te schilderen. En omdat de kleinkinderen van Hermance op een steenworp afstand wonen, zie ik die twee, Quendelyn en Thijmen, nog meer dan mijn eigen kleinkinderen. Daarom beschouw ik ze ook een beetje als de mijne!”

Bladgoud

In sommige schilderijen van Maya zie je duidelijk dat de inspiratie dichterbij is opgedaan: Oer-Hollandse molens en boerderijdieren, klapprozen en korenbloemen. “Ik maak me dan ook geen zorgen over ‘later’. Ook dicht bij huis zijn mooie dingen te vinden die het schilderen waard zijn! Ik ben vijfenzestig, denk niet aan stoppen. Kunstenaar ben je tot je dood. En wanneer die komt weet niemand. Mensen durven daar niet over na te denken, maar onze beschilderde doodskisten staan klaar beneden in de expositieruimte. Dat is toch prachtig, dat je ook daar iets persoonlijks van kan maken? Dat heeft niets te maken met levensmoe zijn of uitgeblust! In juli heb ik een grote expositie in het Stedelijk museum van Zwolle! En ik wil een boek uitgeven over mijn verzamelingen. Ja, mijn huis is op en top versierd, daar hou ik van. Ik versier mezelf ook graag. De hoofdtoeien van zijdebloemen maak ik zelf. Mijn haar wordt wat dunner. Dan kan ik er maar beter wat moois van maken, toch?”

**Tentoonstelling Maya Wildevuur
van 11 juli t/m 12 september 2010
Stedelijk Museum Zwolle
www.stedelijkmuseumzwolle.nl**

**Galerie Maya Wildevuur
De Ennemaborgh in Midwolda
Open: vr, za en zo van 14.00-17.00
uur. www.mayawildevuur.nl**